

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἑσωτερικοῦ :

Ἐξωτερικοῦ :

Ἑτησίᾳ δρ. 8,— Ἑτησίᾳ φρ. 10,—
Ἑξάμηνος 4,50 Ἑξάμηνος 5,50
Τριμήνος 2,50 Τριμήνος 3,—
Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20

Διὰ τῶν Πρακτόρων, Ἑσωτερ. λ. 10. Ἑξωτερ. λ. 15

Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου
τιμῶνται ἑκάστων λεπ. 25

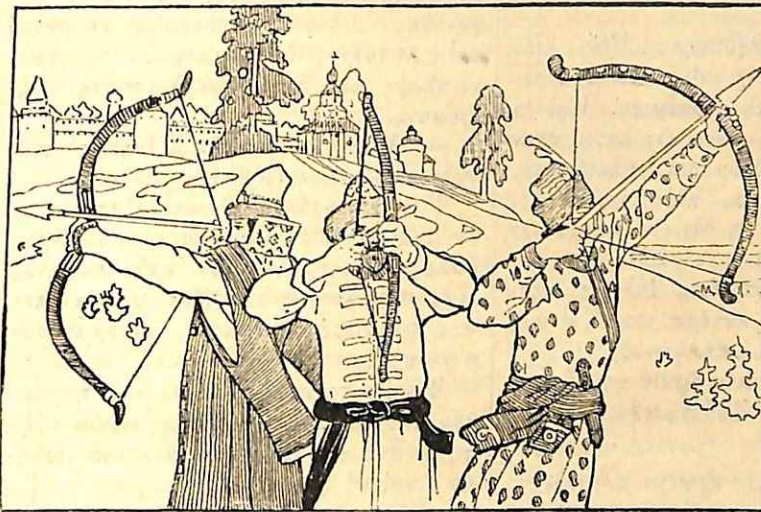
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 18ος

Ἐν Ἀθήναις, 29 Ὀκτωβρίου 1911

Ἔτος 33ον.—Ἀριθ. 48



«Πῆγαν κ' οἱ τρεῖς εἰς τὸ λειβάδι μὲ τὰ δοξάρια τους...» (Σελ. 381, στ. 6')

Ο ΙΒΑΝ ΚΑΙ Η ΒΑΣΙΛΟΠΟΥΛΑ

[ΡΩΣΣΙΚΟ ΠΑΡΑΜΥΘΙ]

Μία φορά κ' ἔναν καιρὸ, σὲ κάποιο βασι-
λειο, σὲ κάποια χώρα, πέρα ἀπὸ τὴ μεγάλη
θάλασσα, πέρα ἀπὸ τὰ ψηλὰ βουνά, ζού-
σεν ἕνας γέρος Τσάρος μὲ τὴν Τσαρίνα
του, δηλαδή ἕνας βασιλιάς μὲ τὴ βασι-
λισσά του. Τὸ ζευγάρι αὐτὸ εἶχε τρεῖς
γυιούς, τρία ὠραῖα βασιλόπουλα, τρία
δυνατὰ κ' ἀνδρεῖα παλληκάρια, μὰ τόσο
ἀνδρεῖα, ποῦ δὲν μπορεῖ κανεὶς νὰ φαν-
τασθῇ. Ὅλη τὴν ἡμέρα τριγύριζαν ὅλη
τὴ χώρα, καθάλλα στὰ γρήγορά τους
ἄτια κ' ἐμοιάζαν μὲ τὰ γεράκια ποῦ
πετοῦν στὰ μεσούρανα. Κ' οἱ τρεῖς ἦταν
ὠραῖοι καὶ ἀνδρεῖοι, μὰ ὁ πῖο ὠραίος καὶ
ἀνδρεῖος ἀπ' ὅλους, ἦταν ὁ μικρότερος,
ὁ Τσάρεβιτς Ἰβάν.

Μία μέρα ὁ Τσάρος ἐκάλεσε τοὺς
γυιούς του καὶ τοὺς εἶπε :

— Ἀγαπημένα μου παιδιά, εἶνε τώρα
καιρὸς νὰ πανδρευθῆτε. Πάρτε λοιπὸν
τὰ δοξάρια σας καὶ πηγαίνετε στὸ χω-
ράφι. Ἐκεῖ νὰ ρίξετε κ' οἱ τρεῖς σας ἀπὸ
μιά σαίτα μὰ καθένας πρὸς ἄλλο μέ-
ρος. Κι' ὅπου πέσῃ τοῦ καθενὸς ἡ σαίτα,

ἐκεῖ πρέπει νὰ
πάῃ γιὰ νὰ
βοῇ νύφη.

Πῆγαν κ'
οἱ τρεῖς ἔξω
στὸ λειβάδι μὲ
τὰ δοξάρια
τους. Ρίχνει
ὁ πρῶτος, καὶ
ἡ σαίτα του
πέφτει στὴν
αὐλὴ ἐνὸς σπι-
τιοῦ, ὅπου κα-
τοικοῦσεν ἕνας
ἄρχοντας, καὶ
ἴσα-ἴσα μπρο-
στὰ στὸ γυ-
ναικωνίτη του.

Ρίχνει ὁ
δεύτερος κ' ἡ
σαίτα του πέφτει στὴν αὐλὴ ἐνὸς μεγá-

λου πραγματευτῆ, ἴσα-ἴσα μπροστὰ
στὴν πόρτα τοῦ σπιτιοῦ ὅπου στέ-
κουσαν ἡ κόρη του, μιά κοπέλλα
ψιλλὴ καὶ καλοκαρωμένη.

Ρίχνει κ' ὁ μικρότερος. Ἡ
σαίτα του ὅμως, ἀφ' οὗ ἀνέβηκε ψη-
λά, πολὺ ψηλά, χάθηκε. Ὁ Τσά-
ρεβιτς Ἰβάν δὲν μπόρεσε νὰ τὴν
ξαναβρῇ κ' ἦταν γι' αὐτὸ λυπη-
πημένος καὶ δυστυχής. Δυὸ ὁλό-
κληρες ἡμέρες γύριζε τοῦ κάκου
στοὺς κάμπους καὶ στοὺς λόγγους
καὶ μονάχα τὴν τρίτη μέρα, κα-
θὼς περνοῦσε ἀπὸ ἕνα βάλτο, εἶδεν
ἕνα βάτραχο ποῦ κρατοῦσε τὴ σαίτα
του. Ἀπογοητευμένος ὁ Τσάρεβιτς
ἐτοιμάσθηκε νὰ φύγῃ, ὅταν ἄκουσε
τὸ βάτραχο νὰ τοῦ φωνάξῃ μὲ φω-
νὴ ἀνθρωπινή :

— Ἐλκ' ὦ, ἔλα ὦ, Τσάρε-
βιτς Ἰβάν, καὶ πάρε με μὲ τὴ σαί-
τα σου, ἀλλοιῶτα δὲν θὰ μπορέ-
σης, νὰ βγῇς ἀπὸ τὸ βάλτο.

Τὶ νὰ κάμῃ τὸ καίμενο τὸ
βασιλόπουλο ; Σήκωσε τὸ βάτραχο,
τὸν ἔχωσε κάτω ἀπὸ τὸ μαנדύα
του καὶ σιγά-σιγά γύρισε εἰς τὸ πα-

λάτι. Ἐκεῖ παρουσιάσθηκε εἰς τὸν πατέρα
του καὶ τοῦ εἶπε :

— Ἡ σαίτα μου ἔπεσε 'ς ἕνα βάλτο
ὅπου τὴν ἔφερε αὐτὸς ὁ βάτραχος. Μπο-
ρῶ λοιπὸν νὰ πάρω τὸ βάτραχο γιὰ γυ-
ναῖκά μου ; Μοῦ φαίνεται πὼς θὰ ἦταν
πολὺ γελοῖο.

Ὁ Τσάρος ἀποκρίθηκε :

— Ἐμένα ὅμως μοῦ φαίνεται πὼς πρέ-
πει νὰ τὸν πάρῃς. Ἀφ' οὗ αὐτὸς ὁ βά-
τραχος ἦταν τῆς τύχης σου, πρέπει νὰ
ὑποταχθῇς.

Ὁ Ἰβάν λυπήθηκε πολὺ μὰ δὲ μπο-
ροῦσε νὰ παρακούσῃ τὸν πατέρα του, οὔτε
τὴν τύχη του. Κι' ὅταν οἱ δυὸ μεγα-
λήτεροι ἀδελφοὶ του στεφανώθηκαν, ὁ
ἕνας τὴν κόρη τοῦ ἀρχοντα κ' ὁ ἄλλος
τὴν κόρη τοῦ μεγάλου πραγματευτῆ,
στεφανώθηκε κ' αὐτὸς τὸν βάτραχο, — ἡ
καλλίτερα, ἀφ' οὗ ἔγινε νύφη, ὡς λέμε
τὴν βατραχίνα, — ποῦ τὴν κρατοῦσαν 'ς



«Εἶδεν ἕνα βάτραχο, ποῦ κρατοῦσε τὴ σαίτα
του...» (Σελ. 381, στ. 6')

ένα χρυσό δίσκο όσην ώρα βάσταζε ή τε-
λετή.

Μιά μέρα, αφού λίγον καιρό έζησαν
όλοι μαζί, ο Τσάρος εκάλεσε τους γι-
ούς του και τους έπρόσταζε να πουν ετις
γυναίκες τους, να του κάμψι καθεμιά από
μιά ώραία πήτα.

Ο Τσάρεβιτς 'Ιδάν, καταλυπημένος,
γύρισε στην κάμαρά του.

— Κοάξ! κοάξ! τί έχεις κι' είσαι
έτσι λυπημένος; τον ρώτησε ή βατρα-
χίνα του.

— Πώς να μην είμαι λυπημένος, ά-
ποκριθηκε ο 'Ιδάν, αφού ο Τσάρος ο πα-
τέρας μου προστάζει να του κάμψι γι'
αυρις μιά ώραία πήτα;

— Μή λυπάσαι και μη στενοχωριέσαι
γι' αυτό, 'Ιδάν, έπεν ή βατραχίνα· πή-
γαινε μόνο να πλαγιάσας και να κοιμη-
θής· ή νύχτα θα μās οδηγήσει.

Όταν ο Τσάρεβιτς 'Ιδάν μπήκε και
κλείσθηκε στη διπλανή κρεβατοκάμαρα,
ή γυναίκα του ή βατραχίνα πέταξε το
πράσινο πετόι της και μεταμορφώθηκε
σε μιά πεντάμορφη κοπέλλα. Τήν έλε-
γαν Βασιλική κ' ήταν τόσο χαριτωμέ-
νη, τόσο θελητική, που δεν έχετε ιδέα!

Έτρεξε στην πόρτα και σώναζε τες
δουλές της να έλθουν γρήγορα και να
της ετοιμάσουν μιά ώραία πήτα, σαν έ-
κεινες που έκαναν άλλη φορά για το
τραπέζι του πατέρα της.

Το πρωί, όταν εξύπνησε ο Τσάρεβιτς
'Ιδάν, είδε ότι ή πήτα της Βατραχίνας-
γυναίκας του ήταν έτοιμη από πολλή
ώρα, και μάλιστα ότι ήταν περίφημη. Τα
θαυμάσια στολίδια της παρίσταναν όλο-
κληρες πολιτείες με παλάτια, μ' εκκλη-
σίες, με σπίτια, με κάστρα, με πόρτες,
και κοντολογής ήταν ή ώραίτερη πήτα
που μπορούσε κανείς να φαντασθί.

Καταγοητευμένος ο Τσάρεβιτς 'Ιδάν
έφερε την πήτα στον πατέρα του, που έ-
κείνη την ώρα έλάβαινε και τες πήτες
των μεγαλύτερων αδελφών του.

Πρώτα-πρώτα ο Τσάρος εκύτταζε την
πήτα που του έφερε ο πρωτότοκος γιός
του και την έστειλε στην κουζίνα· κύτταζε
έπειτα την πήτα του δευτέρου και την
έστειλε στο ίδιο μέρος. Μόλις όμως έρ-
ριξε τα μάτια του στην πήτα που του πα-
ρουσίαζε ο 'Ιδάν, ο γέρο-Τσάρος φώναξε:

— Νά, αυτή είνε πήτα, αληθινή βα-
σιλόπητα! αυτή δεν μοιάζει καθόλου
μ' εκείνες που μου έκαναν ή άλλες μου
νυσάδες!

Σε λίγον καιρό, ο Τσάρος έδωσε μιάν
άλλη διαταγή στους γιούς του.

Αυτή τη φορά ή γυναίκες τους έπρεπε
να κάμουν καθεμιά από ένα πουκάμισο
για τον Τσάρο, σε μιά νύχτα.

Ο Τσάρεβιτς 'Ιδάν γύρισε πάλι στην
κάμαρά του λυπημένος. Η Βατραχίνα
τον είδε έτσι και τον ρώτησε:

— Γιατί είσαι πάλι λυπημένος, 'Ιδάν;

Μήπως και σε μάλωσε ο πατέρας σου;
— Πώς να μην είμαι λυπημένος;
αποκριθηκε ο 'Ιδάν· ο πατέρας μου θέλει
να του κάμψι ένα πουκάμισο σε μιά νύχτα
μονάχα.

— Και γι' αυτό πιναίνεσαι; έπεν ή
Βατραχίνα· ά, μπά! πλάγισε τώρα να
κοιμηθής και μη σε νοιάζει καθόλου. Η
νύχτα θα μās οδηγήσει.

Και μόλις ο άντρας της μπήκε και
κλείσθηκε στην κρεβατοκάμαρά του, ή
Βατραχίνα πέταξε το πράσινο πετόι της,
μεταμορφώθηκε πάλι σε μιά πεντάμορφη
κοπέλλα, έτρεξε στην πόρτα και πρόσταζε
τες δουλές της να της κάμουν ένα ώ-
ραίο πουκάμισο, σαν εκείνα που φορούσε
ο πατέρας της.

Είπε κ' έγινε.

Το πρωί, όταν εξύπνησε ο 'Ιδάν, είδε
ότι ή Βατραχίνα· γυναίκα του είχε τε-
λειωμένο κήδλα το πουκάμισο. Και τί
πουκάμισο! Από πάνω ως κάτω ήταν
στολισμένο με θαυμάσια κεντήματα,

χρυσά κι' άσημένια, και κοντολογής,
ώραίτερο πουκάμισο δεν θα μπορούσαν
να το κάμουν ούτε ή Νεράιδες των πα-
ραμυθιών. Ο Τσάρεβιτς 'Ιδάν το πήρε
και το πήγε στον πατέρα του. Και άμα
ο γέρο-Τσάρος το είδε, φώναξε:

— Να πραγματικώς ώραίο πουκάμισο,
άξιο να το φορή Τσάρος την ήμέρα τη
Δαμπρή!

(Έπειτα συνέχεια) ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΔΗΣ

ΕΠΟΧΑΙ

Φύλλα Φθινοπώρου

5

"Εόρεξ κι' ο "Ηλιος βραίνει
κι' όλη ή γή μοσχολουσμένη
(θάση και βουνά και κάμποι)
ς το χρυσό το φως του λάμπει.

"Ασπρα νέφη, σαν μπαμπάκι,
κλειούν τον "Ηλιο για λιγάκι·
πριν τον κρύψουν τα σκορπίζει
κ' έτσι ολόλαμπρος φωτίζει.

6

Τί βροχή είνε αυτή, τί μπόρα
π' άρχισε και πέφτει απ' ώρα!
Βρέχει και σε λίγο ακόμη
θα γεμίσουν όλοι οι δρόμοι.

Ξέχειλα ποτάμια τρέχουν
κι' άδειασμό κι' αυτά δεν έχουν
ς την όρμή των δένδρα πέρνουν
και 'ς τη θάλασσα τα φέρνουν.

Έρημιά, κανείς διαβάτης,
κ' ή βροχή με τα νερά της
τη στεργιά θα πλημμυρίσει
κι' όλους μέσα θα μās κλείσει.

ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΣ ΜΩΡΑΪΤΗΣ

ΤΟ ΚΑΛΟΝ ΑΜΟΙΒΕΤΑΙ 'Η Η ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΙΣ ΤΩΝ ΤΑΠΕΙΝΩΝ

Στη μέση ενός έξοχικού άγρου εκτι-
σαν ένα σπίτι κ' όλόγυρα στον άγρον
έκαναν ένα φράκτη, με τον σκοπό να φυ-
τέψουν περιβόλι. Ο Άγρος εφάνη κατευ-
χαριστημένος μόλις άκουσε το ώραϊον
αυτό σχέδιο.

— Τώρα, έσκέπτετο δεν είμαι πα-
ρά μιά γή άπεριποίητη, αλλά σε λίγο
θα είμαι γεμάτος από ώραϊα λουλούδια.

Κάθε μέρα έπερίμενε ανυπόμονα να
ϊδθ τον κηπουρό ναρχεται φορτωμένος
με άνοισμένες Τριανταφυλλίες και με
μεγάλους άνοικτους Κρίνους, δια να τα
φυτέψη. Άλλά το καλοκαίρι έπέρασε
και ο κηπουρός δεν έκαμει άλλο παρά
να σκάψι, τες άκρες και να στρώση τους
δρόμους.

— Άδιάφορο, έσκέπτετο ο Κήπος· του
χρόνου το καλοκαίρι θα φέρη άνθη.

Το φθινόπωρον έφθασε και εκόντευε πιά
να τελειώσει, όταν μιά μέρα κάμποσες με-
γάλες βέργες μαζί, που κάθε μιά τους
είχε στην κορυφή σαν ένα μπουκετάκι
από μικρότερες βεργίτσες, έσταμάτησαν
στην πόρτα.

Έφάνιντο πολύ κουρασμένες, ήρχον-
ταν από μακριά, όπως έλεγαν, και έζή-
τησαν από τον Κήπο την άδεια να εισέλ-
θουν και να ξεκουρασθούν.

— Λυπούμαι αλήθεια πολύ, είπεν
ο Κήπος, αλλά δεν μπορώ να σάς δε-
χθώ, διότι περιμένω Τριανταφυλλίες και
πολλά άλλα ώραϊα φυτά. Είθετε πολλές
και θα πιάσετε πάρα πολλή όεισι.

— Ω! μη μās το άρηθής, είπαν ή
Βέργες. Άν ήξερες τί κουρασμένες που
είμαστε, δεν θα μās έλεγες όχι.

— Άς είνε. Δεν μου βαστάει να
σας άφήσω απέξω, δυστυχισμένες Βέρ-
γες, είπεν ο Κήπος, και άνοιξε σιγά-
σιγά την καγγελόπορτα. Πιστεύω να
ξεκινήσετε πάλι πριν από το καλοκαίρι.

Άλλά δεν εφάνιντο να έχουν σκοπό
να φύγουν, διότι έροίωσαν βαθειά στη
γή, 'ς όλον τον Κήπο.

Τήν άλλη μέρα κάμποσες πάλι Βέρ-
γες, πολύ μεγαλύτερες και χονδρότερες,
εφάνηκαν στην καγγελόπορτα. Είχαν και
αυτές μικρότερες βέργες στην κορυφή,
και έζητούσαν να εισέλθουν. Έλεγαν τα
ϊδια με τες πρώτες Βέργες και εφάι-
νοντο πιδ κουρασμένες ακόμη. Δεν έδά-
σταζε πάλιν ο Κήπος που τες είδε τόσο
δυστυχισμένες, και άνοιξε. Έμβήκαν,
και μαζί μ' αυτές δύο παλιόδεργες λυ-
γισμένες, που ή κορυφή τους άγκουμποσε
σχεδόν στη γή. — Μπορούμε να στηρι-
χθούμε πουθενά, σε κανένα τοιχαλάκι,
σε κανένα δένδρο; έρώτησαν τον Κή-
πο. — Έχουμε άνάγκη από στήριγμα.

— Το πιστεύω ότι έχετε άνάγκη, έ-

φώναξεν ο Κήπος· φαίνασθε να έχετε
πολύ άδύνατες πλάτες.

Δεν ήθελε να φανή πολύ απότομος,
αλλά το εύρισκε πολύ ταπεινωτικό να
μεταβληθί εις νοσοκομείον όλων αυτών
των άρρωστημένων Βεργών που έπερ-
νούσαν από κεί.

— Τώρα έσκέπτετο, δεν μου μένουν
πιά παρά ή άκρες για τα λουλούδια. Εύ-
τυχώς, είνε άρκετά πλατειές.

Δεν είχαν ακόμη καλοτελειώσει την
σκέψη του, και κτυπή σιγά ή πόρτα. Αυ-
τή την φοράν ήτο ένα κομπολόγι από
παράξενα στρογγυλά πραγματάκια.

— Όχι, μα την αλήθεια, εφώναξεν ο
Κήπος, δεν μπορώ να σάς βάλω εδώ,
πρέπει να πάτε άλλοι.

— Άλλά δεν ζητούμε παρά την ά-
δεια να πλαγιάσουμε λιγάκι. Άφησέ μας
να ξεπλωθούμε μόνο στο μαλακό χώμα
και να κοιμηθούμε.

Τα κακόμοιρα! Πώς ο καλός Κήπος
να 'πήδη; Ένανάοιζε λοιπόν ακόμη μιά
φορά την καγγελόπορτα και τα παράξενα
αυτά πραγματάκια έμπήκαν.

Ηταν ένα σωρό και διαφόρων ειδών.
Άλλα μαυρίδερα, άλλα κιτρινωπά, άλλα
όλα εφάνιντο ξερά και δυστυχισμένα.

Έσκαψαν μικρούτσικες τρύπες εις
όλες τες άκρες κ' έχωθήκαν σαν να μην
είχαν ποτέ σκοπό να φύγουν. Δεν εί-
χαν ακόμη χωθή το τελευταίο, και να-
σου πάλι μιά παρέα από μικρούλια με-
λανά πραγματάκια, — τόσο μικροσκοπι-
κά και τόσο ζαρωμένα, ώστε δεν θα μπο-
ρούσε κανείς να τα διακρίνι, αν δεν έ-
σχημάτιζαν όλα μαζί σαν ένα σύννεφο—
έσταμάτησε στην πόρτα. Και αυτά τα
μικροπραγματάκια είπαν με θάρρος:

— Άφισέ μας να μπουμέ!

— Έ, καλά λοιπόν, να μπήτε! άπην-
τησεν ο Κήπος άνηλπισμένος. Τώρα
πιά δεν υπάρχει θέσις για λουλούδια.

Οι μικροσκοπικοί έπισκένπαι ούτε έ-
περίμεναν καν νάνοιξη ή πόρτα. Έσκά-
λωσαν στα κάγγελα, έπήδησαν από πάνω
και άρχισαν τα χορεύουν και να τρέχουν
με τη βοήθεια του άνεμου, 'ς όλο τον
Κήπο.

Αυτοί βέβαια δεν θα μπορούσαν να
προφασισθούν κούρασι. Σιγά-σιγά κατά-
κατσαν στο χώμα κ' έπλάγιασαν να
κοιμηθούν.

Δεν έμενε πιά ούτε μιά γωνίτσα γής
αφύτευτη. Όλα τους κοιμούνταν και μό-
νον ο δυστυχής ο Κήπος δεν μπορούσε
να κλείσι μάτι· ήταν καταλυπημένος.

— Ποτέ μου δεν θα γίνω ώραϊος έ-
σκέπτετο, με όλες αυτές τες ξερόδεργες
που μαζεύτηκαν εδώ!

Δεν εφρόντιζε πιά για τίποτα· ούτε
κάν έδωσε προσοχήν όταν ήλθε ή άνοιξις.
Έκόντευε το καλοκαίρι, όταν μιά μέρα,
με μεγάλη του έκπληξι, βλέπει ότι ή
μικρούλες βεργίτσες που ήταν στές κο-

ρυφές των μεγάλων, έβγαζαν φύλλα πρά-
σινα, και μερικές μάλιστα, ή μεγαλύτε-
ρες, θαυμάσια λουλούδια μαδιά, έν ή
σε άλλες πάλι άνοιγαν ώραϊότατα λου-
λουδάκια, τριανταφυλλιά και άσπρα.

— Τι παράξενο! είπεν. Να Κισσός και
Λιγύκλημα.

Όστερα παρατήρησε τες άκρες. Ή-
ταν γεμάτες από Ύακίνθους που μοσχο-
βολούσαν, και από Τουλίπες διαφόρων
χρωμάτων.

— Τι παράξενο! έσκέπτετο. Θα κοι-
μώμουν, φαίνεται, γιατί δεν είδα κανένα
να φυτεύη αυτά τα τόσο ώραϊα λουλούδια.

Και σιγά-σιγά, όλόγυρα στον κήπο,
βγήκαν τριανταφυλλίες, με ώραϊα τριαν-
τάφυλλα, άλλα τριανταφυλλιά σαν τόνο-
μά τους, άλλα κοκκινωπά, άλλα κίτρι-
να άνοικτά. Κάτασπροι κρύοι εφύτρω-
σαν, μεγάλοι και όλοίσι. Στον τοίχον
έσκαρφάλωσε μιά λεπτή κληματαριά με
κίτρινες καμπανέλλες και ένα άλλο αϊγό-
κλημα ρόδινο τυλίχθηκε στον κορμόν
ένος δένδρου.

— Άγαπητέ μας Κήπε, δεν μās άνα-
γνωρίζεις; είπαν οι Κρίνοι. Δεν είμα-
στε παρά τα χειμωνιάτικα κρυμυθάκια
που μεγαλώσαμε.

— Και μεις δεν είμαστε παρά ή
βέργες που άνθισαμε, είπαν ή Τριαντα-
φυλλίες.

— Και μεις, είπαν μιά παράταξι από
ώραϊα Κυκλάμια, και μιά βραγιά με
Ρεζεντάδες, είμαστε οι μικροί σπόροι,
που μās εφίλοξένησες...

(Μετάφρασις Α. Β.)

ΠΕΡΣΕΥΣ Ο ΝΙΚΗΤΗΣ ΤΗΣ ΓΟΡΓΩΝΟΣ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'. (Συνέχεια)

Και επί του στίλπου μετάλλου της
άσπίδος παρουσιάσθη μιά μορφή τόσο
ειδεχθής, τόσον τερατώδης, ώστε βλέ-
πων αυτήν ο Περσεύς, ήσθάνθη να πα-
γώνη το αίμα εις τας φλέβας του.

Ήτο θαυμάσια κεφαλή γυναικός, της
όποιας όμως αι παρειαι ήσαν ώχραι ως
ο θάνατος, το στόμα πλήρες πικρίας με
χειλή ισχνά, και τα φρύδια συνεσπασμένα

εις έκφρασιν φρικώδους οδύνης. Έ-
χιθναί έσχημάτιζαν την κόμην της,
αι όποια συνεστρέφοντο παρά τους
κροτάφους, έκατ'εξούσαι τας φα-
μακεράς των γλώσσας. Η κεφα-
λή αυτή έφερε πτέρυγας άετου, ο
δε κορμός γαμβούς όνυχας χα-
λυβδίνους.

Ο Περσεύς την εκύτταζε μίαν
στιγμήν και ανέκραξε:

— Έάν υπάρχει πουθενά εις τον
κόσμον πλάσμα τόσον διεστραμμέ-
νον και κακοποιόν, θα έκαμνα
καλά να το φονεύσω. Είπέ μου

που είμπορώ να εύρω αυτό το τέρας;
Η Θεά έμειδίασε πάλιν και άπεκρίθη
ήσύχως:

— Όχι, ακόμη· είσαι πολύ νέος και
άπειρος. Αυτή που είδες είνε ή Γοργών
Μέδουσα, μήτηρ όλοκληρου οικογενείας

Τεράτων
κακοποιών,
έχθρων μου.
Γύρισε εις
την πατρίδα
σου και κά-
με εκεί το
έργον που
σε περιμέ-
νει. Δείξε
ότι είσαι άν-
δρας και τό-
τε μόνον ο'
άποφασί-
σεν να σε στεί-
λω έναν-
τίον της
Γοργώνος
Μεδούσης.

Ο Περ-
σεύς ήθε-
λ'ησε να πο-
κριθί· άλλ'
ή μυστηρι-
ώδης όπτα-
σία ήρανί-
σθη και ο
νέος εξύ-
πνησεν. Ή-
το όνειρον.
Άλλά το ε-
νείρον αυτό έμαλλε να έχη μεγάλην επί-
δρασιν εις την ζωήν του.

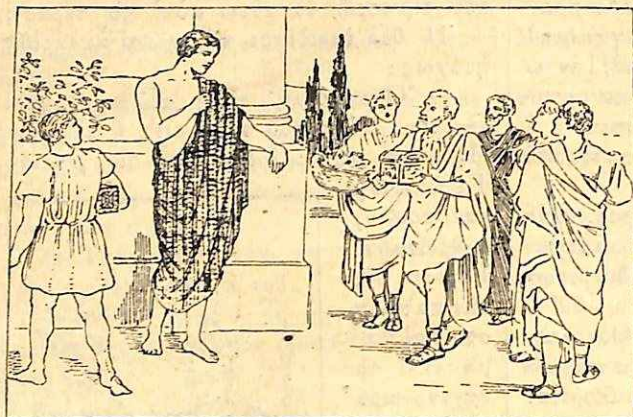
ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ'.

Ο Περσεύς άπελευθερώνει
την μητέρα του.

Ο Περσεύς επανήλθε λοιπόν εις την
Σέριφον. Και το πρώτον πράγμα που έ-
μαθε φθάσας εις την νήσον, ήτον ότι ή
μητέρα του είχε γίνη διά της βίαις δούλης
του Πολυδέκτου.

Τρίζων τα δόντια από λύσσαν, έτρεξεν
εις το παλάτι και διέσχισεν όλας του τας
αίθουσας, χωρίς να τολμήσθι να τον στα-





ματήρη κανείς. Τελος εύρε την μητέρα του καθήμενη κατάχαμα και στρέφουσαν με δάκρυα το λιθάρι ενός χειρομύλου.

Την εσήκωσε, την ήσπασθη και της ένευσε να τον ακολουθήσει. 'Αλλά πρὶν προσθάσουν να εξέλθουν από την αίθουσαν, εισώρμησεν ὁ Πολυδέκτης μανιώδης. Ὁ Περσεύς ἐρρίφθη ἐναντίον του ὅπως σκύλος ἐναντίον ἀγριοχοίρου.

— 'Αθλίε τύραννε! τῷ εἶπεν· αὐτὸ εἶνε τὸ σέβας σου πρὸς τοὺς θεοὺς καὶ ἡ καλωσύνη σου πρὸς τοὺς ξένους καὶ τὰς γήρας; Θάποθάνης!

Καὶ ἐπειδὴ δὲν εἶχε ξίφος, ἤρπασε τὸ λιθάρι τοῦ μύλου, ἑτοιμος νὰ συντρίψῃ τὸ κρανίον τοῦ Πολυδέκτου.

'Αλλ' ἐπενέβη ἡ μητέρα του καὶ τὸν ἰκέτευσε:

— Παιδί μου, τῷ εἶπε, εἴμεθα ξένοι καὶ ἀπροστάτευτοι εἰς αὐτὸ τὸ νησί. 'Εὰν σκοτώσῃς τὸν βασιλέα, ὅλοι θὰ στραφῶν ἐναντίον μας καὶ θάποθάνωμεν καὶ οἱ δύο.



«'Επὶ τοῦ στιλπνοῦ μετάλλου τῆς ἀσπίδος παρουσιάσθη...» (Σελ. 383, στ. β'.)

Ὁ ἀγαθὸς Δίκτυς, ὁ ὁποῖος ἔφθασε τὴν στιγμὴν ἐκείνην, συνήνωσε μὲ τὰς ἱεσίας τῆς Δανάης καὶ τὰς ἰδικὰς του.

— Εἶνε ἀδελφός μου, τῷ εἶπε· λυπήσου τὸν γι' ἀγάπη μου.

Ὁ Περσεύς ἄφησε τὴν ὑψωμένην χεῖρά του νὰ πέσῃ, ὁ δὲ Πολυδέκτης, δειλὸς καὶ ἀνάνδρος, τοὺς ἄρισε νὰ φύγουν.

Ὁ Περσεύς ὠδήγησε τὴν μητέρα του εἰς τὸν ναὸν τῆς Ἀθηνᾶς, ὅπου προσελήθη ὡς ἱέρεια.

Ἐκεῖ δὲν ἐφοβεῖτο πλέον τίποτε, διότι οὔτε αὐτὸς ὁ Πολυδέκτης δὲν θὰ ἐτολμοῦσε νὰ τὴν ἀποσπᾷ ἀπὸ τὸν βωμόν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε'.

Ἡ πανουργία τοῦ Βασιλέως

Ὁ βασιλεὺς Πολυδέκτης ἐφάνη εἰς τὴν ἀρχὴν ὅτι τὰ ἐλησμώνησεν ὅλα καὶ ὀλίγον καιρὸν ἐπέρασεν ἡσυχᾶ.

Μίαν ἡμέραν ὁμως ἐπροκέρυξε μέγα συμπόσιον, εἰς τὸ ὁποῖον προσεκάλεσε τοὺς στρατηγούς, τοὺς ἄρχοντας τῆς νήσου, τοὺς νεαροὺς εὐγενεῖς καὶ μεταξὺ αὐτῶν τὸν Περσεά.

Ἐπῆγαν ὅλοι τὴν ὠρισμένην ἡμέραν, φέροντες, κατὰ τὴν συνήθειαν, τὰ δῶρά των πρὸς τὸν βασιλέα, τὰ δῶρά των πρὸς τὸν βασιλέα, ἄλλος ἵππον, ἄλλος δακτυλίδι, ἄλλος ξίφος· ὅσοι δὲν εἶχαν τίποτε καλλίτερον, ἔφεραν σταφύλια ἢ κυνήγι· ὁ Περσεύς ὁμως δὲν ἔφερε τίποτε, διότι δὲν εἶχε τίποτε.

Ἐντρέπετο πολὺ νὰ παρουσιασθῇ εἰς τὸν βασιλέα μὲ ἀδειανὰ χέρια, ἀλλ' ἦτο καὶ ἀρκετὰ ὑπερήφανος διὰ νὰ δανεισθῇ ἀπὸ τὸν Δίκτυν ὁ τιθιπότε. Διὰ τοῦτο ἐστέκετο περίλυπος εἰς τὴν οὐραν, βλέπων τοὺς ἄλλους εἰσερχομένους μὲ τὰ δῶρά των καὶ κοκκινίζων ὁσάκις ἤκουε κανένα νὰ ψιθυρίζῃ: «Τὶ νὰ προσφέρῃ καὶ αὐτὸς ὁ πτωχός;»

Ἐν τούτοις, αὐτὸ ἀκριβῶς ᾔθελε ὁ κακὸς Πολυδέκτης. Μόλις ἔμαθεν ὅτι ὁ Περσεύς ἦτο εἰς τὴν οὐραν, τὸν ἐκάλεσε καὶ μὲ ἀπότομον τρόπον, ἐμπρός εἰς ὅλους, τὸν ἠρώτησε:

— Δὲν εἶμαι ὁ βασιλεὺς σου, Περσεῦ, καὶ δὲν σ' ἐπροσκάλεσα εἰς τὸ συμπόσιον; Ποῦ εἶνε λοιπὸν τὸ δῶρόν σου;

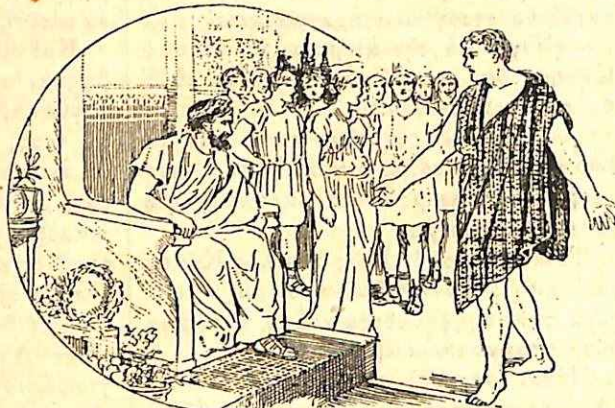
Ὁ Περσεύς ἐκοκκίνισε καὶ, χωρὶς καλὰ καλὰ νὰ συλλογιθῇ τί ἔλεγεν, ἀνέκραξε:

— Δῶρον! Ἀλλὰ ἐγὼ φέρω τὸ σπανιώτερον ἀπ' ὅλα!

— Τί λέγει αὐτὸς ὁ καυχισιάρης; Δὲν τὸν ἀκούτε; Ἀς μᾶς δείξῃ λοιπὸν τὸ σπάνιον δῶρόν του: Τί νὰ εἴναι;

Ἐλεγον οἱ παρευρισκόμενοι, γελῶντες μυκτηριστικῶς κατὰ πρόσωπον τοῦ Περσεύς.

Τὸ ὄνειρον ποῦ εἶδεν εἰς τὴν Σάμον



ἐπανήλθε τότε εἰς τὸν νοῦν του καὶ ὁ νέος ἀνέκραξε:

— Εἶνε ἡ κεφαλὴ τῆς Μεδούσης!

Μόλις ἐπρόφερεν αὐτὰς τὰς λέξεις, τὰ ἔχασε· διότι ὅλοι ἤρρισαν νὰ καγχάζουν θορυβωδῶς ὁ δὲ Πολυδέκτης δυνατώτερον ἀπ' ὅλους.

— Μοῦ ὑπόσχεσαι τὴν κεφαλὴν τῆς



Γοργόνης; εἶπε πρὸς τὸν Περσεά. Πολὺ καλὰ· σοῦ ἀπαγορεύω νὰ ξαναφανῇς ἐδῶ χωρὶς νὰ μοῦ τὴν φέρῃς. Πήγαινε!

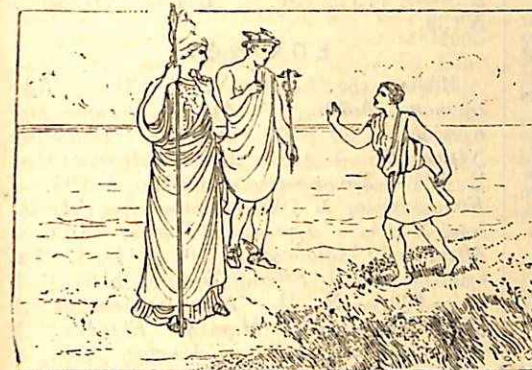
Ὁ Περσεύς, βλέπων ὅτι συνελήφθη εἰς τὴν παγίδα, συνεκράτησε τὴν ὀργὴν του καὶ ἀπήλθε χωρὶς λέξιν, διὰ νὰ ἐκτελέσῃ τὴν ὑπόσχεσιν του.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Σ'.

Ὁ Περσεύς ἰκετεύει τὴν Ἀθηνᾶν

Ὁ Περσεύς ἐξῆλθεν εἰς τὴν παραλίαν, καὶ βλέπων τὴν ἀπέραντον κυανὴν θάλασσαν, ἐσυλλογίζετο ἂν τὸ ὄνειρόν του ἦτο ἀληθινὸν καὶ προσήνχετο ἐναγωνίως:

— Παλλὰς Ἀθηνᾶ, τὸ ὄνειρόν μου μὴ μὲ πλανᾷ; Θὰ ἡμπορέσω ἀρὰ γε νὰ φονεύσω τὴν Γοργόνα; Ἐὰν πραγματικῶς μοῦ ἐδείξῃς τὸ πρόσωπόν της, κάμε νὰ μὴ φανῶ ψεύστης καὶ ἀπατεών. Εἰς τὸν θυμόν μου ἔδωσα μίαν ὑπόσχεσιν τρελήν· ἀλλὰ διὰ νὰ τὴν ἐκπληρώσω, θὰ



βάλω ὅλην μου τὴν δύναμιν, θὰ κάμω ὅ, τι εἴπωρδῶ.

Τίποτε! καμμία ἀπάντησις! οὔτε βροντὴ, οὔτε ἀστραπή, οὔτε σύννεφον καὶ εἰς τὸν οὐρανόν.

Τρεῖς φορές ὁ Περσεύς ἐπανέλαβε κλαίων:

— Ὑπεσχέθην ἀσυλλόγιστα, ἀλλὰ ὁ ἀκτελέσω μὲ ὑπομονήν.

Τότε εἶδε μακρὰν εἰς τὴν θάλασσαν

ἓνα λευκὸν νέφος, λαμπρὸν ὡς ὁ ἄργυρος, τὸ ὁποῖον ἐπληρίασεν, ἐσχίσθη καὶ ἀπεκάλυψεν εἰς τοὺς ἐκθαμβοὺς ὀφθαλμοὺς τοῦ Περσεύς τὴν Παλλὰδα Ἀθηνᾶν, ὅπως τὴν εἶχεν ἰδῇ εἰς τὸν ὕπνον του, εἰς τὴν Σάμον. Πλησίον της ἐστέκετο ἓνας ὠραιότατος νέος μὲ φλογερὰ

μάτια καὶ μὲ νευρώδη μέλη ὡς τῆς ἐλάφου. Εἰς τὸ πλευρὸν ἔφερε ξίφος ἀδαμαντίνον, κατεσκευασμένον ἀπὸ ἓνα μόνον λίθον, καὶ εἰς τοὺς πόδας του σανδάλια πετρῶτα.

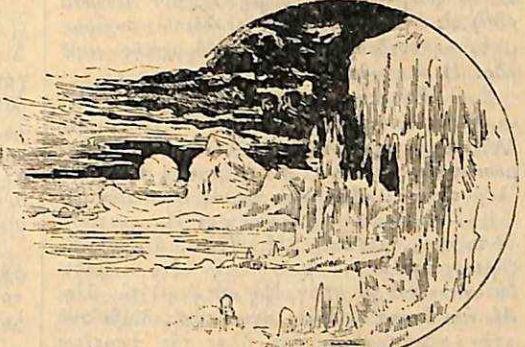
Μὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς προσηλωμένους ἐπὶ τοῦ Περσεύς, ἐπροχώρησαν πρὸς αὐτὸν γρηγορώτερα ἀπὸ γλάρους, χωρὶς νὰ φαίνωνται καμνοντες ἐν βῆμα καὶ χωρὶς νὰ κυματίζον εἰς τὸν ἀνέμεον τὰ ἐνδύματά των.

Ὁ Περσεύς ἐγονάτισεν ἐμπρός των διότι ἐνόησεν ὅτι ἦσαν θεοί· ἡ Ἀθηνᾶ ὁμως ὄρθη πρὸ αὐτοῦ, τὸν ἐνεθάρρυνεν ἀμέσως.

— Περσεῦ, τῷ εἶπεν, ἐκεῖνος ὁ ὁποῖος ἐξέρχεται νικητὴς ἀπὸ μίαν δοκιμασίαν, γίνεται ἄξιος νὰ ἀναλάβῃ δυσχερεστέρευς ἀγῶνας. Ἀψήφησε τὸν Πολυδέκτην καὶ ἐφέρεθες γενναίως. Θὰ τολμήσῃς νὰ νικῇς μετωπίσας τὴν Γοργόνα Μεδούσαν;

— Δοκίμασέ με, ἀπεκρίθη ὁ Περσεύς. Ἀπὸ τότε ποῦ μοῦ ὠμίλησες εἰς τὴν Σάμον, νέα ὁρμή, νέος ἔλλος ἐγεννήθη ἐντός μου καὶ θὰ αἰσθανόμουν ἐντροπὴν ἂν δὲν ἐδοκίμαζα ὅ, τι θὰ ἡμπορεύσα νὰ ἐκτελέσω. Εἰπέ μου τί πρέπει νὰ κάμω;

— Σκέψου καλὰ, πρὶν ἀποφασίσῃς,

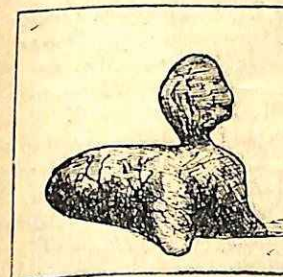


εἶπεν ἡ Ἀθηνᾶ, διότι θὰ ἐπιχειρήσῃς δύσκολον ταξίδι. Θα ὑποχρεωθῇς νὰ βαδίσῃς ἐπὶ τὰ χρόνια χωρὶς νὰ σταματήσῃς ποῦθεν· οὔτε νὰ ἐπιστοχωρήσῃς. Μία καὶ μόνη λιποψυχία θὰ σοῦ ἐστοίχιζε τὴν ζωὴν ἐκεῖ-πέρα, εἰς τὸ ἄκρον τοῦ κόσμου, εἰς τὴν μυστηριώδη χώραν, ὅπου κανεὶς ποτε θνητὸς δὲν θὰ ἤρχετο νὰ ζητήσῃ τὰ κόκκαλά σου.

Μετάφρασις ΓΡΗΓ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ

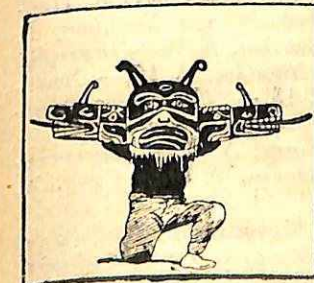
ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠΟ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΚΟΣΜΩΝ

Ἡ Σφίγξ... τῶν πατατῶν



Εἰς τὴν Γαλλίαν, εἰς ἓνα κτήμα τοῦ νομοῦ Seine-et-Oise, εὗρέθη ἐσχάτως αὐτὴ ἡ γιγαντιαία πατάτα, ἡ ὁποία ὑπερθυμίζει τόσο πολὺ τὴν μορφήν τῆς αἰγυπτιακῆς Σφίγγος. Εἶνε λοιπὸν ἡ Σφίγξ τῶν πατατῶν, ἡ Σφίγξ πατατενία.

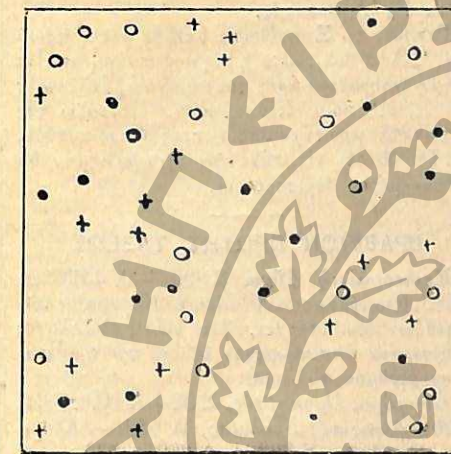
Τερατώδες προσωπεῖον



λομβίας. Ἡ σιγὴν τοῦ τέρατος αὐτοῦ εἶνε ἀθροιστὴ καὶ ὁ προσωποδόφος εἰ-μπορεῖ νὰ τὴν κινή κατὰ βούλησιν.

Ἑβδομαδιαῖοι Διαγωνισμοὶ

α) Πρόδλημα



Εἰς τὸν κήπον αὐτὸν ὑπάρχουν 16 μηλέαι, 16 δαμασκηναὶ καὶ 16 κερασέαι, παριστανόμεναι ἐδῶ μὲ κύκλους, μὲ κοκίδας καὶ μὲ σταυρούς. Πρόκειται νὰ μοιρασθῶν τὸν κήπον αὐτὸν 4 κληρονόμοι οὕτως, ὥστε καθεὶς νὰ λάβῃ ἀπὸ ἐν τεμνάχιον γῆς ἔχον τὰ ἴδια δένδρα, ἡτοι 4 μηλέας, 4 δαμασκηναὶς καὶ 4 κερασέας. Ἐν τούτοις τὰ 4 μερίδια δὲν θὰ εἴναι ὁμοῖα, ἀλλὰ τὰ μὲν δύο θάποτε-λοῦν ὀρθογώνια τρίγωνα, τὰ δὲ ἄλλα δύο ὀρθογώνια τετράπλευρα.

β) Παίγνιον

ΕΤΗ ΤΟ ΜΕΛ Ν ΠΑ

Ἐὰν συγκολληθῶν ὅπως πρέπει τὰ τεμνάχια αὐτὰ τῶν λέξεων, θάποτελεσθῇ γνωστότατον ἀρχαῖον γινωμικόν.

Δήλωσις: Κάθε συνδρομητὴς, ἀγοραστὴς ἢ ἀναγνώστης τῆς Διαπλάσεως, ἀπὸ τὰς Ἀθηνᾶς, τὰς Ἐπαρχίας καὶ τὸ Ἐξωτερικόν, εἰμπορεῖ νὰ στείλῃ τὴν λύσιν εἰς τὸ γραφεῖόν μας (38, ὁδὸς Ἰωαννινοῦ), συνοδεύων τὴν ἀποστολὴν του μὲ μίαν δεκάραν ἢ μὲ ἓνα δεκάλεπτον γραμματόσημον. Τὰ ὀνόματα ὅλων τῶν λύτῶν θὰ δημοσιευθῶν. Ἀναλόγως δὲ τοῦ ποσοῦ τοῦ ὁποῖον θάποτελεσθῇ, θὰ ἐγγρά-φωμεν καὶ πάλιν διὰ κλήρου μερικὸς λύτας ἢς συνδρομητὰς τῆς Διαπλάσεως δωρεάν.

Λύσις τοῦ Παιγνίου τοῦ 46ου φ.

Αἱ ζητούμεναι λέξεις εἶνε Μασσαλία, Χελιδών, Κρητισσός, Παρνασσός, Με-νεξές.

ΥΠΕΝΘΥΜΙΖΕΤΑΙ, ὅτι εἰς τοὺς ἐγγραφο-μένους ἀναγεοδντας τὴν συνδρομὴν τῶν μέ-χοι τῆς 30 Νοεμβρίου, οἱ Τόμοι τῶν ἐτῶν 1899—1900, τιμώμενοι δο. 7 ἑκάστος, καὶ οἱ τῶν ἐτῶν 1906—1911, τιμώμενοι δο. 8, πα-ρέχονται ἐξαιρετικῶς ἀντὶ δο. τεσσάρων (4) ἑκάστος. Τὸ προνόμιον τοῦτο λήγει τὴν 30 Νοεμβρίου, τὰ δὲ διατιθέμενα ἀντίτυπα εἶνε μόνον 50 ἐξ ἑκάστου τόμου, ἐν ὅλῳ τῷ τομῷ 650.

Φαῖδρον Ἀδάμαντα, Τρελλὴν Νειότην, Ἐξο-
ριστον Ἀτιθίδα, Κρητικοπούλαν, Νέλκε. — ἡ
Ἡγῶ τῶν Ἀκροκεοανρίων (0) μετ' Ἡγῶ τῆς

της Δούλης 'Ηπειρόν (0) με Γλυκεῖα Πατρί-
δα, 'Ελληνικήν 'Ιδέαν—ὁ 'Ελκιδόφορος (0)
με Σκληρὴν Σκλαβίαν, Βάρκαν τοῦ Κανάρη,
Δάφνης Στέφανον, Ριγολέττον, Δωδωναίον,
'Αμαρυλλίδα—ἡ Σενιτευμένη Σικανόπαις (0)
με Παρήγορον 'Αγγελον, Μιτυληναῖον Πρω-
τοπαλληκαρον, Ταπεινὸ Γιοσεμί, Λεοβίαν
Ποιγίτσιον, Γαλαζοαίματον Φίφτυ-Τοῦ,
Τέλλον 'Αγρον, Σενιτευμένην Γυμνασιόπαιδα,
Κόρμεν—ἡ Ἑλλικρινὴ Φιλία (0) με 'Εδελβάρν.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της:
Πανελλήνιον Πόθον (βραβεῖον ἔστειλα· περι-
μένω φωτογραφίαν) Μαν. Δ. Καπ. (ἔστειλα
τά 12 φύλλα· φυσικά, δὲν εἰμπορῶ νὰ κάμνω
παρὰ ὅσα μοῦ ἐπιτρέπουν οἱ πόροι μου) Γλυ-
κεῖαν 'Ελπίδα (ἡ φωτογραφία τοῦ Γορδίου
ἐλήφθη· περιμένω καὶ τὴν ἰδικήν σου) Θα-
λασίαν Αὔραν (ἔχει καλῶς· τὸ νέον μου μυ-
θιστόρημα θὰ εἶνε ἀνώτερον ἀπὸ ὅλα ὅσα ἐδη-
μοσίευσα ὡς τώρα) Εὐάγ. Σ. Χαρ. (ἔστειλα
ἰον τόμον) Τέλλον 'Αγρον (ἔχει καλῶς) 'Αε-
ροναυτοπούλαν (ἔστειλα) 'Υδροαῖον Χά-
νον (ἔχεινε δεκτὴ) Νέλικε (ἔλαβα, εὐχαρι-
στῶ) 'Ιαπωνέζικο Τριαντάφυλλο (ἔστειλα) 'Ελ-
ληνικὸν 'Ιδεώδες (ἔλαβα, εὐχαριστῶ τὴν
ἄλλην νὰ τὴν ξαναγράψῃς ὅταν θελήσῃς νὰ
δημοσιευθῇ) 'Ηχώ τῶν Ἀεροκεραυνίων (ἂν
δεχοῦν τὴν πρότασιν, αὐτοὶ θὰ σοῦ στείλουν
πρῶτον τετράδιον) Στεναγμὸν τῆς Δούλης
'Ηπειρόν (μετὰ τὸ ὄνομα δὲν ἐπιτρέπεται
πρότασις, μόνον μετὰ τὸ ψευδώνυμον) Δάφνης
Κλωνάρι, (εὐχαριστῶ πολύ) Γενναίον-
χον 'Ελληνίδα (ἔλαβα, εὐχαριστῶ) περι-
μένω καὶ ἐκτενεστέραν ἐπιστολήν) Κραυ-
γὴν Νίκης (δεκτοί) 'Ενδοξον 'Ιωλκίδα (εὐ-
χαριστῶ καὶ ἀναμένω τὸ ἀντίτιμον διὰ ταχυ-
δρομικῆς ἐπιταγῆς) Γαλαζοαίματον Φίφτυ-
Τοῦ (ἔστειλα) 'Ελλάδα 'Ονειρεμένην (ἔστει-
λα) Ρωμαῖον (δὲν εἶνε καμμία ἀνάγκη νὰ τὸ
ἀλλάξῃς) Φιλοπάτριδα Σαμίαν (ἔστειλα ἐκ
νέου) Μικρὸν 'Ηρώα (εἶδες τὴν προκήρυξιν,
ὥστε περιμένω ἡ ἐπιστολή σου χαριτωμένη
καὶ ἰδίως τὸ ὑπερόγραφο...) Θαλασίαν
Νύμφην (ἔστειλα) Ροδοπέταλον κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 26ην
'Οκτωβρίου, θάπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΜΙΚΡΑΙ ἈΓΓΕΛΙΑΙ

ΣΥΛΛΟΓΟΣ Η "ΔΟΞΑ"

Διορίζονται ἀντιπρόσωποι αὐτοῦ:

Ἐν Λαυρίῳ: Γ. ΓΙΑΝΝΟΠΟΥΛΟΣ

Ἐν Βόλῳ: Γ. ΧΙΛΙΑΡΧΟΣ

Ἐν Λίμνῃ: ΕΥΑΓΓ. Σ. ΧΑΡΙΤΩΝ

Ζητοῦνται καὶ ἀλλαχόθεν. Γενομένης Β'
κληρώσεως ἐκέρδισαν: ὁ ἀρ. 62 ἓνα χρυσόδ.
τόμον, 45, 43 ἓνα τόμον. 32 μίαν ἐξάμ. συν-
δρομὴν δωρεάν καὶ οἱ ἀρ. 20, 41, 54, 25, 37
μίαν τρίμ. συνδρ. δωρεάν. Ζητήσατε Κατα-
στατικά. Δσις Γ. Ν. Γεωργόπουλον, Φίλων-
ος 84, Πειραιᾶ. (ΙΑ', 164)

Αναχωρήσας ἐκ Πύργου, δηλοῦντι ἡ νέα
μου διεύθυνσις εἶνε: Δνίδα 'Αντιγό-
νην Ν. Παπαϊωάννου, εἰρηνοδίκου, Χαλκίδα.

Ζητῶ διεύθυνσιν τῆς **Μονώσεως**.
Κερκυραϊκὴ Αὔρα (ΙΑ', 166)

Εὐχαριστῶ ἅπαντας ψηφίσαντάς με, ἰδιαι-
τέρως «Δεσφὸν 'Ελληνίδων».
Πανελλήνιος Πόθος (ΙΑ', 167)

ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΣ ΠΟΘΟΣ
Ὑποψήφιος Δημοψηφίσματος τοῦ 1911

Σήμερον ἀγοράσατε ὅλοι τὸ βον φυλλάδιον
τοῦ «Μαθητοῦ».—Π.Ι.Χ. (ΙΑ', 169)

Ἀπὸ τῆς Τρίτης, 8ης Νοεμβρίου

“Ο ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΚΟΣ ΑΣΤΗΡ”

εἰσερχόμενος εἰς τὸ βον αὐτοῦ ἔτος θὰ ἐκδίδεται
εἰς μέγα σχῆμα, χωματιστὸς, μετὰ τὰ νεώτατα φι-
γουρίνια καὶ τὰ παρόδημα του πληρὴς πρωτοτύ-
πων σχεδίων καὶ ἐργαζομένων.

Θὰ πωλεῖται ἀπὸ τοὺς ἐφημεριδοπωλῆας, τὰ κώ-
στια καὶ εἰς ἅπαντα τὰ ὑποπρακτορεῖα τῶν ἐφη-
μερίδων 'Επαρχιῶν καὶ 'Εξωτερικοῦ.

Ζητήσατε λοιπὸν τὸ 1ον φύλλον τοῦ βον ἔτους
τῆς Τρίτης, 8ην Νοεμβρίου.

Γραφεῖα, Καταστήματα καὶ Σχεδιαστήρια
'Οδὸς Ἀγίου Μάρκου 13. Ἀθήναι (ΙΑ', 170)

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

127ος Διαγωνισμὸς
Λύσεων Αὐγούστου—Νοεμβρίου

ΟΡΟΙ ΣΥΜΜΕΤΟΧΗΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ & ΑΓΟΡΑΣΤΩΝ

Οἱ ἔχοντες ψευδώνυμον ἐγκριζόμενον διὰ
τὸ 1911 συνδρομηταὶ ἢ ἀδελφοὶ συνδρο-
μητῶν, ἀναγινῶν νὰ συμμετάσχουν τοῦ δια-
γωνισμοῦ τούτου τῶν Λύσεων ΔΩΡΕΑΝ.

Πάντες οἱ ἄλλοι πρέπει νὰ ἐπικλείουν διὰ
τὰς λύσεις τῶν ἐκαστοῦ φυλλάδιου, ὅσαι
δήποτε καὶ ἂν εἶνε, γραμματόσημον ἀσφρά-
γιστον 10 λεπτῶν οἱ συνδρομηταὶ καὶ τὰ δέλ-
φια τῶν, καὶ 20 λεπτῶν οἱ κατὰ φύλλον ἀγο-
ρασταί, ἄλλως δὲν λαμβάνονται ὑπ' ὄψιν αἱ
λύσεις τῶν.

Ο γάρβος τῶν λύσεων ἐπὶ τοῦ ὁποῦ καὶ
μόνον δέον νὰ γραφῶσι τὰς λύσεις τῶν
πάντες ἀνεξαιρέτως οἱ διαγωνιζόμενοι, πωλεῖ-
ται ἐν τῇ Γραφῇ μας εἰς φακέλλους, ὃν ἑ-
κάστος περιέχει 20 φύλλα καὶ τιμητὰ φρ. 1.

Ἡ λύσις τοῦ παρόντος φύλλου εἶνε δεκτὴ
Ἀπανταχόθεν μέχρι τῆς 9ης Δεκεμβρίου,
πέραν δὲ τῆς προθεσμίας ταύτης, μόνον ἐάν
ληφθῶν προ τῆς δημοσιεύσεως τῶν γίνονται
δεκταί.

Τοὺς λοιποὺς ὅρους, βραβεῖα κλπ. ἴδε εἰς
τὸν 'Οδηγὸν τοῦ Συνδρομητοῦ, Κεφ. Α' καὶ
5, φύλλον πρῶτον ἐ. ἑ. 'Ο'Οδηγὸς στέλλεται
εἰς πάντα αἰτούντα.

459. Λεξιγράφος

Ἐν μέσῳ δύο πόλεων
'Αρβρον κανεῖς ἂν βάλῃ,
Νήσου μας ἡ πρωτεύουσα
'Αμέσως θὰ προβάλλῃ.

'Εστάλη ὑπὸ τῆς 'Αεροναυτοπούλας

460. Λογοπαιπτικός Λεξιγράφος

Θὰ πάρῃς τὸ λα—μία φορὰ
Καὶ πόλιν ὅζ βγγ—μία χαρά.

'Εστάλη ὑπὸ τῆς Αὐγῆς τῶν 'Ελπίδων

461. Συλλαβογράφος

Τὸ πρῶτόν μου στὰ σύμφωνα,
Στ' ἄγρια ζῶα τέλλο,
Κι ἓνα δοχεῖον τ' ὅλον μου
Μεγάλο.

'Εστάλη ὑπὸ τοῦ Παμφῶ

462. Τονόγράφος

Ὅπως ἔγω εἶν μάφισης;
Εἶμαι ῥῆμα ἐκ τῶν κοινοῶν,
Κ' εἶν με ὀξυτονίστης,
Εἶμαι μία τῶν Μουσῶν

'Εστάλη ὑπὸ τῆς 'Εαρινῆς Ποιῆας

463. Συλλαβικὸν Τρίγωνον

* * * * * = Μοῦσα.
* * * * * = Οἰκιστὴ τέχνη.
* * * * * = Εὐτυχίης καὶ ἐνδοξον
* * * * * = Γράμμα

Κάθε ἀστερίσκος ἀντιπροσωπεύει συλλαβὴν.

'Εστάλη ὑπὸ τῆς Φοιτητικῆς Συντροφίης

464. Ἀριθμητικὴ διὰ λέξεων

'Ανεμος.—Θεός. Αἰγύπτιος.—Ἐπίρρημα+
Πόλις τῆς 'Ελλάδος.—Ὄρυκτον—Πλανήτης.

'Αθροισμα ὑπολοίπων: Ὁυγάτηρ τοῦ 'Ηλίου

'Εστάλη ὑπὸ τῆς Ἐπιταφίου Πλειάδος

465—469. Μαγικὸν Γράμμα

Τῇ ἀνταλλαγῇ ἐνὸς γράμματος ἐκαστῆς
τῶν κάτωθι λέξεων δι' ἐνὸς συμφώνου, πάν-

τοτε τοῦ αὐτοῦ, σχηματίζεσθαι ἄλλας τόσας λέ-
ξεις:

αἶνος, αὔρα, κόρος, νόσος, πόρος.

'Εστάλη ὑπὸ τοῦ Ἑλληνικοῦ Μεγαλείου

470. Ἀκροστιχὶς μετὰ Ποικίλης Ἀκρο- στιχίδος

Τὰ μὲν ἀρχικὰ τῶν κάτωθι ζητούμενων λέ-
ξεων ἀποτελοῦν ἀρχαῖον δημαγωγόν. Τὸ δὲ
πρῶτον τῆς πρώτης, τὸ δεύτερον τῆς δευτέ-
ρας, τὸ τρίτον τῆς τρίτης καὶ οὕτω καθέτης,
Τιτᾶνα:

1, Ἀγρίον ζῶον· 2, Ὑψωμα γῆς· 3, Θεζ.
4, Ἐπιθετον ἔχον σχέσιν μετὰ τὸ γῶμα· 5,
Νῆπος τοῦ Αἰγίου.

'Εστάλη ὑπὸ τοῦ Μικροῦ Ἡρώος

471. Ἑλληπισούμφωνον

αααα—αααα

'Εστάλη ὑπὸ τοῦ Μέλανος Ἰαπότου

472. Γρίφος

	ηθ	ηθ		ο	
ηθ	εγ	ηθ		ο	ο
οθ	ηθ	εγ	ηθ	ο	φως ο
ηθ	εγ	εγ	ηθ	ο	ο
ηθ	εγ	ηθ		ο	ο
	ηθ				

'Εστάλη ὑπὸ τῆς Ὠραίας Ἀμαζόνος

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

ΟΙ ΛΥΤΑΙ

ΤΟΥ ΠΑΙΓΝΙΟΥ ΤΟΥ 46 ΦΥΛΛΟΥ

[Ἰδὲ τὴν λύσιν εἰς τὴν σελίδα 385]

ΑΘΗΝΩΝ: 'Ηλ. Σπ. Κανέλλης, Πολυξένη Μ.
'Αργιώτου, Ἀθηνά Ν. Τζάκα, Ἀρ. Π. Τσου-
σόπουλος, Οὐράνα Βουτζίνα, Χαράλ. Σουλῆς, Χρ.
Α. Εὐαγγελίδης, Α. Ι. Μπαταΐτης, Γ. Ε. Σκεπα-
σθιανός.

ΠΕΙΡΑΙΩΣ: Ἀλεξάνδρα Π. Δευτεραίου.

ΕΠΑΡΧΙΩΝ

ΑΝΔΡΟΥ: Κωνστ. Γ. Παντελλιάς.
ΓΥΘΕΙΟΥ: Δημ. Ἀν. Φραγγίτης.
ΔΗΜΗΤΣΑΝΗΣ: Τετφον Π. Καραντζίνης.
ΚΕΡΚΥΡΑΣ: Διον. Ν. Γαζής, Μουντζουρού-
γατος.

ΚΕΦΑΛΛΗΝΙΑΣ: Ἀσημίνα Π. Ραζή Ἀλε-
ξανδράτου.

ΛΑΡΙΣΣΗΣ: Γεώργ. Δημόσης.

ΔΕΧΑΙΝΩΝ: Γεωργία Κ. Ξυλογιαννοπούλου.

ΠΑΤΡΩΝ: Αἰλικά Α. Ἀθανασίου, Κ. Ι. Φαρ-
μακίδης, Ἡρ. Χ. Τσιάντης, Εὐγενία Χ. Τσιάντη.

ΠΥΡΓΟΥ: Διονυσία Α. Γκούττα, Ἀνδρ. Π.

Φαραγγούλης.

ΣΠΑΡΤΗΣ: Ἀνθός Μαῖου.

ΣΥΡΟΥ: Ἀργυρή Α. Σπουργίτου, Φωφώ Ν.

Τόκου, Κλέοτ. Θ. Πετροκοκκίνου.

ΤΡΙΚΚΑΛΩΝ: Ρωμαιοὶ (15-16).

ΤΡΙΠΟΛΕΩΣ: Φειδίας Γ. Συλλυμνιώτης, Γεν-
ναϊόφυκος Ἑλληνίης.

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ

ΑΔΡΙΑΝΟΥΠΟΛΕΩΣ: Στεφ. Ι. Περίδης.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑΣ: Ἐνδόξος Ἰωλκίης.

ΒΟΥΡΛΩΝ: Ἀναστασίου.

ΗΡΑΚΛΕΙΟΥ: Ἐμμ. Μτ. Μπαράκης.

ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ: Δημ. Χρ. Χρηστίδης (15), Γεωγ.

Χρ. Χρηστίδης.

ΚΟΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ: Ἀλεξ-Σβύσε (14,15) Γρη-
γόριος Φλωρῆς.

ΔΕΥΚΩΣΙΑΣ: Γ. Χρ. Γεωργιάδης (15).

ΠΟΡΤ-ΣΑΙΤ: Καλλιόπη Α. Μανταλά, Ἀννα

Κ. Μαρκουλί, Κερκυραϊκὴ Αὔρα.

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

Τῶν εὐρόντων ὁρῶν τὴν λύσιν τὰ δνόματα ἐ-
τέθησαν εἰς τὴν Κληρωτὴν καὶ ἐληρωθήσαν οἱ ἐ-
ξῆς δύο: ΑΝΝΑ Κ. ΜΑΡΚΟΥΛΗ ἐν Πορτ-
Σαίτ καὶ ΧΡΗΣΤΟΣ Δ. ΕΥΑΓΓΕΛΙΔΗΣ ὁδὸς
'Αναγνωστοπούλου 7 ἐν Ἀθῆναις ἐνεγράφησαν
δὲ διὰ μίαν τομητιαν ἑκάστος. Ἀμφότεροι ἀπὸ 1
Νομβρίου.

Πλεονάζει δὲ 0,30 διὰ τὸν προσεχῆ Διαγωνισμ.

Οἱ ἀποστέλλαντες ἄνευ δεκαλέπτου τὴν λύσιν
δὲν ἀναφέρονται, οὕτε οἱ ἀποστέλλαντες πεντάλε-
πτον ἀντὶ δεκαλέπτου. (Γραμματόσημον ὁδωμα-
νίων 10 παρὰ ἰσοδυναμεῖ μετὰ 5 λεπτά· ὥστε διὰ
10 λεπτά χρειάζεται γραμματόσημον 20 παρὰ).